

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 300.

Solgte Session.

73de Møde.

Løverdagen den 5te Januar Kl. 12.

(Forfat.)

Barfod: Skjønbt det halvsveis er ved en Misforstaaelse at jeg har faaet Ordet, skal jeg dog, siden jeg nu har det, tillade mig at bruge det ganske kort. Den ærede Minister begyndte og endte med at paastaae, at man svigter Grundloven eller svigter ibetmindste Bestemmelser i den, naar man ikke vil gaae ind paa at give en Kirkeforfatning, ja, det lod næsten i hans Mund, som vilde han sige, at man svigtede Grundloven, naar man ikke gik ind paa at give en vis bestemt Kirkeforfatning, f. Ex. den, til hvilken disse Menighedsraad skulle være Indledning og Begyndelsen. Jeg skal tillade mig ligeoverfor denne Erklæring af den høitærede Minister, uden dog paany at skulle drøfte Grundlovens § 80, som jeg veed, at han og jeg ikke kunne blive enige om, endnu engang paa det Bestemteste at nedlægge Protest imod, at man beskylde os, beskylde mig, for at være mindre troe og mindre varme Venner af Grundloven end de, som troe ud af dens § 80 at kunne læse en Pligt til at give en Kirkeforfatning eller til at give en vis bestemt Kirkeforfatning. Det er allerede blevet sagt; men jeg skal tillade mig at gjentage det, at man kan saa tidt man vil forkælle os, hvad der stod i Motiverne til Grundloven og hvad der stod i Udvalgets Betænkning — vi, der sad paa den grundlovgivende Rigsforsamling, og hvem der ved at stemme for Grundloven

maatte paahvile et dobbelt Ansvar, vi have hverken stemt for Motiver eller Betænkning, men kun for Lovens klare og simple Ord, og naar vi holde os dem efterrettelige, har man ingen Bebrejdelser og ingen Beskyldninger at rette imod os.

Den ærede Kirkeminister kan ikke finde sig i, at man siger, at denne Lov væsentlig er en Communallov med et kirkeligt Skin. Dette er allerede her i Salen udtalt af et Par Rigsdagsmænd og udtalt med al mulig Udvor, og der maa dog rimeligviis ligge Noget til Grund for denne Udtalelse; jeg troer, at den er fuldt berettiget, og jeg slutter mig til den; men, siger saa den ærede Kirkeminister, hvorledes skal jeg forstaae det; man beklager sig over, at Loven baade er for meget kirkelig og for lidt kirkelig. Ja, dertil kan jeg kun svare, at man har et gammelt Udtryk, der siger: Det er hverken Fugl eller Fisk, og derfor skjøtter jeg ikke om det. Naar man bebrejder et levende Væsen, at det hverken er Fugl eller Fisk, saa skalde man altsaa efter den ærede Kirkeministers Udtalelse være ligesaa tidt berettiget til det som til at beklage sig over, at denne Lov paa eengang er for meget kirkelig og for lidt kirkelig. Sagen er den, at man kunde tænke sig en Organisation, der lignede en Fisk formeget, til at man kunde kalde den en Fugl, og samme Organisation lignede en Fugl formeget, til at man kunde kalde den en Fisk; den var ingen af Delene, og det Samme forekommer mig at være Tilfældet med denne Lov; den er ingen kirkelig Lov og den giver sig dog Skin af at være en saadan. Den ærede Kirkeminister